

-*-

AUTE DE 13 DE MARÇ DE 2002

I.-RESULTANT: Que en la causa núm. 179-4/00, seguida per accident de circulació, en el que intervingueren els conductors Marcel P.P. i Francesc E.I. es dictà pel M.I. Tribunal de Corts aute amb data 3 d'octubre de 2001, pel que s'acordà el sobreseïment definitiu i parcial de la causa respecte del conductor Francesc E.I., deixant-se sense efecte l'aute de processament que respecte a ell s'havia dictat el 28 de setembre de 2000 i, a la vegada, s'acordava la inhibició a favor de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle respecte de l'altre conductor Marcel P.P., resolució contra la qual s'interposà recurs d'apel·lació per la representació processal d'aquest segon conductor que fou admès i substanciat, assenyalant-se data per a la vista, que s'ha celebrat amb intervenció del Ministeri Fiscal i de les demés parts.

II.-RESULTANT: Que per a definir amb la major precisió el problema plantejat és necessari tenir en compte que de l'actuat en la causa en resulta:

a) l'Aute del Tribunal de Corts s'ha dictat en una causa seguida per accident de circulació amb resultat de danys personals i materials en el que es veieren implicats els dos conductor mencionats Marcel P.P. i Francesc E.I., ambdós processats pel Batlle instructor.

b) En la etapa intermèdia, davant el Tribunal de Corts, el Ministeri Fiscal, en quant a les lesions i danys soferts pel conductor Marcel P.P., qualificà que havien estat deguts a la seva pròpia imprudència en la conducció, pel que al resultar penalment atípica, sol·licità el sobreseïment definitiu i parcial de la causa respecte de l'altre conductor Francesc E.I. A la vegada, entenent que els danys soferts per aquest conductor, atribuïbles a l'altre conductor Marcel P.P., podien ser constitutius d'una contravenció penal d'imprudència amb resultat de danys, sol·licità la inhibició a favor de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle per ser el competent per a l'enjudiciament d'aquells fets, acordant el Tribunal mitjançant Providència de 6 de setembre de 2001 fer saber la pretensió del Ministeri fiscal a les parts, concedint-les-hi un termini de 15 dies per a l'eventual exercici de

l'acció penal, abans de resoldre sobre el sobreseïment i inhibició sol·licitades.

c) mitjançant escrit de la seva representació processal el conductor Marcel P.P. i la seva entitat asseguradora, al·legà que durant la instrucció de la causa ja havia interposat querella criminal contra l'altre conductor Francesc E.I., pel que ja existia l'acusació particular amb l'exercici de l'acció penal, complint-se el requisit necessari per a que la causa pogués seguir endavant, sol·licitant que no es donés lloc a la petició de sobreseïment formulada pel Ministeri Fiscal.

d) el Tribunal resolgué per mitjà d'Aute de 3 d'octubre de 2001, de conformitat amb la petició del Ministeri Fiscal, donar lloc al sobreseïment definitiu i parcial de la causa respecte del conductor Francesc E.I. i inhibir-se a favor de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle, en quant als fets imputats a Marcel P.P.

L'aute es fonamenta en les raons que s'exposen en els seus tres primers Considerants en els que s'anteposa a les raons de fons una qüestió d'ordre públic consistent en que el procediment penal andorrà no permet que una persona ostenti la doble qualitat d'acusat i acusador (Considerant 1r) pel que si bé Marcel P.P. interposà en el seu moment querella contra Francesc E.I., el cert és que si les lesions i danys soferts són conseqüència de la seva pròpia imprudència i resulten penalment atípics, procedeix el sobreseïment definitiu i parcial de la causa pel que es refereix als fets que en l'aute de processament s'imputaren al conductor Francesc E.I., mentre que els imputats al conductor Marcel P.P. es consideren constitutius d'una simple contravenció penal, pel que procedeix acordar la inhibició a favor de l'òrgan jurisdiccional competent (Considerant 2n). L'aute recorda "els principis reiterats per la jurisprudència" segons els quals resulta que "Marcel P.P. no està legitimat per a exercir l'acusació particular, ja que la situació d'inculpat és incompatible amb la constitució com a part acusadora en el mateix procediment", tot (afegeix l'aute) "sense perjudici que pugui exercir posteriorment qualsevol acció" que li correspongui.

e) contra el referit aute s'interposà recurs d'apel·lació per la representació processal del conductor Marcel P.P. i de la seva Cia. d'assegurances WINTERTHUR SA.

La impugnació es fonamenta en l'aplicació del principi de legalitat i en que "no existeix en cap text legal prohibició o incompatibilitat entre la figura de ser acusat i acusador" El recurrent afegeix a aquesta al·legació la contradicció que suposa que el propi Tribunal li hagi donat trasllat de la petició de sobreseïment per si

considerava oportú l'exercici de l'acusació afegint que en l'aute recorregut "falta la adequada explicació" de que s'apliqui "una norma de nova creació jurisprudencial contrària a la tradició i a la legalitat existent fins aquest moment". A continuació i per a reafirmar la "tesi de la no vinculació entre la decisió de l'acusador i la del Tribunal" el recurrent invoca i transcriu part de la fonamentació de la sentència d'aquesta Sala Penal de 23 de desembre de 1999, afegint que "davant un cas important i poc clar" com a mínim hauria de ser aclarit en el judici l'obertura del qual sol·licita.

En conseqüència conclou realitzant les tres peticions que consten en el seu escrit: que se'l consideri vàlidament constituït com a part en l'exercici de la acusació, malgrat que el Ministeri Fiscal el consideri culpable de l'accident; que s'acordi continuar el procediment i que es declari que la postura del Ministeri fiscal no és determinant ni vinculant pel Tribunal.

f) En el tràmit d'al·legacions següent a la interposició del recurs, per la representació processal de Francesc E.I. i de la seva Cia. d'assegurances es formulà oposició a la impugnació al·legant l'existència de nombrosa jurisprudència segons la qual no es pot ostentar la doble qualitat d'acusador i acusat en absència d'acusació pública, compartint a més les raons de fons exposades pel Ministeri fiscal per a sol·licitar el sobreseïment de la causa respecte d'aquell processat.

g) el Ministeri Fiscal insistí en la seva petició que s'acordi el sobreseïment (definitiu i parcial) del procés sol·licitat en la etapa intermèdia respecte dels fets atribuïts en l'aute de processament a Francesc E.I., per ser responsable el coprocessat Marcel P.P. de les lesions i danys per ell patits al ser deguts a la seva pròpia imprudència (pel que resulten penalment atípics) raons per les quals interessà la confirmació de l'aute recorregut. Sense perjudici d'això, en quant a la qüestió processal plantejada, el Ministeri fiscal "no comparteix el criteri de l'aute recorregut", perquè de la legislació processal andorrana no se'n desprèn cap impediment en ordre a la possibilitat que un coprocessat pugui mantenir la seva situació d'acusació particular respecte de l'altre coprocessat quan el Ministeri Fiscal sol·liciti el sobreseïment parcial o la lliure absolució del segon processat", invocant els articles 14, 16, 18 i 39 del Codi de Procediment Penal, així com els articles 123 i 130 del mateix text legal.

I.-CONSIDERANT: Que la procedència de confirmar l'autorecorregut, que acordà el sobreseïment definitiu i parcial de la causa respecte d'un dels conductors implicats en l'accident (Francesc E.I.), en resulta de les convincents raons de fons en les que el Ministeri Fiscal ha fonamentat la petició.

Les lesions i danys materials soferts pel conductor Marcel P.P. s'han d'atribuir a la seva pròpia manca de cura, a la seva imprudent maniobra (avançar l'autobús, envaint una línia continua, amb excés de velocitat i quan l'autobús havia iniciat el canvi de direcció). De la descripció de l'accident, dels informes emesos i de la il·lustració gràfica mitjançant el reportatge gràfic acompanyat (que il·lustra amb tot detall com es produí l'accident, les seves conseqüències i les marques de frenada en la calçada) es desprèn que les lesions i danys soferts pel citat motorista foren degudes a la seva pròpia imprudència en la conducció al realitzar una maniobra perillosa d'avançament en forma clarament no reglamentaria.

Al ser les lesions i els danys soferts pel citat conductor atribuïbles a la seva falta d'atenció i de cura i al no ser possible imputar la responsabilitat d'aquelles conseqüències danyoses al conductor de l'autobús, no procedeix seguir una causa penal per fets dels que es responsable la mateixa persona que ha sofert les conseqüències danyoses.

Per això s'ha de considerar ajustat a dret la petició de sobreseïment parcial formulada pel Ministeri fiscal i acordada pel Tribunal de Corts en l'autorecorregut. Com igualment s'ha de considerar ajustada a la Llei l'acord d'inhibició a favor de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle i ser confirmat l'autorecorregut en el que es refereix als danys derivats per a l'altra part com a conseqüència de la citada maniobra antireglamentària, que per l'acusació oficial no es refuta delictes sinó mera contravenció penal.

II.-CONSIDERANT: Que sent l'únic *thema decidendum* del present recurs el de la procedència del sobreseïment definitiu i parcial sol·licitat pel Ministeri Fiscal i acordat per l'autorecorregut, i estant ben fonamentat el sobreseïment pels arguments ja exposats, podria concloure's la present resolució amb la confirmació de l'autorecorregut. No obstant -i encara que solament sigui als efectes d'aquest recurs amb valor doctrinal de *obiter dictum*-, convé donar resposta a l'aspecte formal al que es fa al·lusió en la resolució recorreguda així com en l'escrit d'interposició del recurs i en alguns dels escrits

d'al·legacions. Aquesta qüestió processal fa referència a sí en el procés penal andorrà és possible que un processat pugui exercitar l'acció penal contra altre coprocessat, pels mateixos fets, ambdós processats pel Batlle instructor, tal com pretén en la causa de referència el conductor de la motocicleta Marcel P.P. respecte del conductor de l'autobús Francesc E.I., davant l'abandonament pel Ministeri Fiscal de l'acció penal.

III.-CONSIDERANT: Que, abans que res, manca de tot valor com a argument el de la al·legació que sobre la qüestió no existeixi cap previsió legal en el Codi de Procediment Penal andorrà, ni en cap altra Llei orgànica o processal. Amb freqüència, els principis constitutius i configuradors del procés no estan expressats en les Lleis vigents. Algunes vegades aquells principis es troben en les Constitucions modernes, que els incorporen com a garanties del "degut procés de Llei", i més aviat es dedueixen o extreuen del sistema de regulació positiva. Existeixen principis denominats jurídico-naturals, que es troben en un pla superior al de la legislació positiva i que són de rigorosa observància encara que puguin no estar consagrats en les Lleis processals. És significatiu que aquestes exigències, que avui consagren les Constitucions modernes, entre elles la d'Andorra (art. 10), s'enunciessin ja fa segles amb aforismes llatins, habitualment invocats davant els Tribunals. L'aforisme *audiatur est altera pars* enuncia el principi d'audiència o contradicció, d'igual manera que *non licere actori quod rei non permititur* indica el principi d'igualtat i *nemo damnatur nisi per legale iudicium* enuncia el principi del previ judici just o "procés de Llei", que tant desenvolupament doctrinal i jurisprudencial ha tingut en les últimes dècades del segle XX. Aquestes exigències i altres, com la imparcialitat del jutjador, són supòsits previs o pressupòsits de tota actuació processal. Si en una actuació judicial no es respecten les exigències prèvies de la imparcialitat del jutjador, de la dualitat, audiència i igualtat de les parts, amb independència que estiguin o no proclamats expressament en la Llei processal o en la Llei Fonamental, l'actuació no passarà de ser una mera aparença i no mereixerà el nom de procés o judici.

IV.-CONSIDERANT: Que tot procés, tant el civil com el penal o l'administratiu, ha estat concebut sempre com a "triangular": una qüestió entre parts plantejada i desenvolupada davant un Jutge independent i imparcial. Ja ho expressava així la més antiga i clàssica definició del judici, atribuïda a un famós postglossador, quan presentava

el judici com *actus trium personarum*. No hi ha judici sense la intervenció de tres persones, cada un en el seu paper: *actoris intendentis, reus intentionem evitandi, iudicis in medio cognoscendi*.

Aquesta configuració triangular del procés, afirmada inicialment per al procés civil, s'aplica també al procés penal (i a qualsevol altra manifestació processal, com en administratiu) amb la peculiaritat que el procés penal pot començar comptant solament amb els dos primers subjectes: el subjecte actiu (Ministeri fiscal i/o querellant) i el Batlle o Jutge. El desconeixement inicial del subjecte passiu del procés penal s'explica perquè els delictes, a diferència dels contractes, amb freqüència s'oculten i es procura no deixar constància, de manera que hi ha delictes sense autor conegut. Precisament la primera etapa del procediment (la instrucció) té com a una de les seves finalitats descobrir i identificar a aquell subjecte passiu, a la persona o persones de les que es sospita haver participat en la comissió del fet delictiu per a convertir-lo en subjecte passiu del procés penal. Malgrat el desconeixement inicial del subjecte passiu, el sumari pot i s'ha d'iniciar (*inquisitio generalis* o *in incertam personam*) però al final és necessari que aquell subjecte aparegui per a dirigir contra ell les actuacions del sumari (*inquisitio in personam*) -funció que en el procés penal andorrà correspon a l'autor de processament- ja que de no ser així el procediment no es podrà desenvolupar en la seva última i definitiva etapa del judici oral, sent el desconeixement d'aquell subjecte una de les causes de sobreseïment que tipifiquen els Codis processals (art. 128,2 del Codi de Procediment Penal andorrà).

V.-CONSIDERANT: Que en aquesta relació triangular a que ha de respondre finalment tot procés civil, administratiu o penal, a part del jutge (sotmès a les exigències d'independència i imparcialitat) els altres dos subjectes són les "parts" del procés ("part" fa referència a "parcialitat" dels interessos que cadascun representa), sotmeses als principis de dualitat, igualtat i contradicció.

En ordre a la qüestió plantejada en el present recurs és important retenir el significat de la exigència de la "dualitat". Aquest principi significa, d'una part, que una persona no pot litigar contra sí mateix sent a la vegada demandant i demandat o acusador i acusat. En el Dret Civil s'admet la figura de "l'autocontracte", però el seu equivalent processal, que seria "l'autoprocés", manca de tot sentit. El principi significa també, d'altra part, que en tot procés han de figurar dues parts en posició

dialèctica d'enfrontament, com a adversaris (salvat els casos patològics del procés aparent, simulat o fraudulent). I aquest principi exigeix també que en aquesta confrontació dialèctica cada part desenvolupi el paper que li correspon, com ja s'expressava gràficament en aquella antiquíssima definició: l'actor o acusador exercitant l'acció o "intentio"; el demandat o inculpat "evitant" l'acció o acusació i el jutge "coneixent", al mig, es a dir, en una posició d'equidistància que al·ludeix a la seva imparcialitat. El principi de dualitat de parts, que no és discutit, s'ha de precisar en el sentit que més que de dues persones el que s'exigeix són "dues posicions", de manera que en cada una d'aquelles posicions pot haver-hi múltiples persones (casos de litisconsorci o d'acumulació subjectiva d'accions en el procés civil o de pluralitat d'acusadors o d'acusats en el procés penal). Però el principi de dualitat exigeix també que qui es trobi en cada una de aquelles dues posicions actuï com correspongui a la posició que ocupen, ja que en altre cas estariem davant supòsits d'aparença, simulació o fraude processal.

VI.-CONSIDERANT: Que, com s'acaba de dir, en la "confrontació dialèctica" a que ha de respondre tot procés, cada part processal ha d'actuar com correspon a la seva posició i els respectius papers processals o institucionals no poden intercanviar-se.

En el procés penal, per raó de l'interès públic del seu objecte, que no és disponible per les parts (i d'aquí la intervenció permanent del Ministeri fiscal i els poders especials atribuïts al Jutge del procés penal), la inversió dels papers s'hauria de considerar encara més prohibida. No pot un querellant introduir una acció penal en realitat dirigida a defensar el processat ni podria un acusador qualificar que els fets no són delictius i, no obstant, sol·licitar la obertura del judici oral contra el processat.

Partint d'aquestes premisses (estiguin o no expressament formulades en les Lleis processals, perquè en tot cas es compta amb elles i "es donen com a sabudes"), en els casos de fets punibles en els que han intervingut varies persones, no pot acceptar-se que una d'elles (que pot ser la de major culpabilitat) pel fet de "donar-se pressa" interposant la querella criminal contra l'altre responsable, solament per això tingui dret a constituir-se i a mantenir-se com a part acusadora tot el llarg del procés. La seva querella ha pogut admetre's perquè inicialment no es té un coneixement cabal de com s'ha produït el fet delictiu ni a qui ha d'atribuir-se la culpa de la seva comissió (menys encara a quin dels possibles

responsables correspon una culpa més gran). Però és clar que no correspon al querellant poder definir (i menys legitimar) al subjecte passiu del procés penal. Pel fet que algú presenti una querella, si era culpable no passa a ser innocent i si era responsable no passa a ser víctima del fet que denuncia. En el sistema processal penal andorrà la comesa d'individualitzar i d'identificar el subjecte passiu del procés penal correspon únicament al Batlle instructor (ni tan sols correspon aquesta funció al Ministeri fiscal quan interposi querella) i el Batlle ho realitza per mitjà de l'aute de processament, la funció essencial del qual consisteix precisament en donar un destinatari a la instrucció, definint el subjecte passiu del sumari i, eventualment, del plenari, evitant que si s'acorda la obertura del judici oral puguin produir-se acusacions per sorpresa de persones que no han estat sotmeses formalment al procés per mitjà de dita resolució formal d'inculpació que és l'aute de processament. No s'ha de confondre el querellant (i tampoc el sospitós ni l'inicialment imputat) amb el processat, perquè no és processat qui vulgui el querellant, fins i tot, com ha quedat dit si, la querella ha estat interposada pel Ministeri Fiscal.

En el procediment intermedi del procediment penal andorrà les parts acusadores únicament poden dirigir-se contra les persones prèviament processades pel Batlle instructor. I al qualificar la causa, valorant tots els elements recollits en el sumari, el Ministeri fiscal i les demés parts acusadores poden plantejar la seva acusació contra tots els processats o solament contra algun d'ells. També en aquesta etapa intermitja, és necessari que alguna part legitimada per a l'exercici de l'acció penal sol·liciti la obertura del judici oral contra tots o algun dels processats. I si l'òrgan oficial de l'acusació abandona indegudament l'exercici de l'acció penal, en el sistema processal penal andorrà (art. 130, parcialment equivalent als articles 642 i 644 de la LECrim espanyola), encertadament, a fi de deixar salvada la imparcialitat del Tribunal, es prohibeix que l'acusació s'ordini d'ofici, si bé es permet al Tribunal el que s'ha dit "sortir en busca d'un acusador" a base d'anunciar l'abandonament de l'acció penal als possibles "interessats" en el seu exercici. És en aquest precís tràmit on, en el cas del present recurs, un processat (el processat en el que s'adverteix un major grau d'imprudència, contra el qual s'acorda que la causa prossegueixi davant l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle) tracta de prosseguir en el seu propi nom l'exercici de l'acció penal contra l'altre coprocessat (respecte del qual se sol·licità el sobreseïment) continuant amb la

querella que havia interposat després de la incoació del sumari.

Aquest plantejament suposaria subvertir els principis del procés penal i en el cas examinat solament s'explica per una deficient actuació del Batlle instructor, que al dictar l'aute de processament contra el querellant hauria hagut de fer cessar la seva actuació com a tal. Cosa molt diferent és que un processat tracti que s'aclareixi també la intervenció en el fet de l'altre coprocessat, ço que fins i tot pot atenuar o disminuir la seva responsabilitat, per a lo qual no precisa ni és admissible que interposi una querella amb la que pretengui convertir-se en acusador. L'actuació del recurrent com a querellant durant el sumari ha de cessar tant punt es dicta aute de processament contra ell. Si el querellant inicial no te cap poder jurídic per a determinar qui ha de ser processat sinó que aquesta potestat correspon exclusivament al Batlle instructor, tampoc pot el responsable del fet delictiu pretendre eludir la seva responsabilitat penal pel fet d'anticipar-se amb la interposició d'una querella contra altra persona que hagi participat també en la producció del fet. És elemental que si qui ha participat per títol penal en un fet delictiu passa a ser processat (per tant responsable penal i civil) no pot pretendre ser querellant ja que aquesta qualitat cessa a l'acordar-se el seu processament.

Precisament una conseqüència lògica del que acaba d'afirmar-se (i pot resultar d'aplicació al cas examinat) és que la persona que ha patit lesions o danys com a conseqüència de la seva participació (sol o en companyia d'altres) en un fet delictiu, no se'l considera "perjudicat" malgrat els danys que hagi pogut patir i que deriven en definitiva de la seva pròpia acció. No és perjudicat qui ha pres part en l'execució del delictu (com autor, coautor, còmplice o encobridor) encara que hagi sofert danys.

VII.-CONSIDERANT: Que el processat, que arriba en aquesta condició fins al moment de la fase intermèdia en que procedeix sol·licitar l'obertura del judici oral o el sobreseïment, no és "interessat" en l'exercici de l'acció penal en el veritable sentit en que s'ha d'entendre la facultat del Tribunal de "buscar un acusador" que assumeixi l'exercici de l'acció penal abandonada. L'art. 642 de la LECrim espanyola parla d'interessats", per referir-se a possibles perjudicats o afectats pel fet delictiu que puguin tenir un legítim interès en exercitar l'acció penal. El que ha estat processat per haver participat en el fet delictiu no és "interessat" a aquests efectes. L'art. 130

del Codi de Procediment Penal andorrà, a més de ser insuficient, utilitza el terme molt més inadequat de "parts", que només pot entendre's referit a les persones (no comparegudes en la causa) que puguin considerar-se "parts materials" o "interessats" en mantenir l'exercici d'una acció penal per un fet que els afecta, qualitat que no pot reconèixer-se en qui ha estat processat com a penalment "responsable" del fet delictiu, qualitat que és incompatible amb la de "víctima" o de "perjudicat".

En la "representació dialèctica" que suposa tot procés i que tractant-se del procés penal s'ha de considerar com una representació més o menys dramàtica, cada subjecte del judici té el seu paper i fins i tot el seu lloc per a desenvolupar-lo.

El plantejament pretès no només podria prestar-se a situacions incomprensibles i absurdes (vg. permetent que es converteixi en acusador de l'altre coautor qui pugui ser el major culpable del delicte) sinó també a situacions processalment fraudulentos i vindria a estimular que en el procés penal andorrà és generalitzés com a estratègia pràctica eficaç que el coautor del delicte, per ser més astut o estar millor assessorat, s'avanci interposant una querrel·la criminal contra l'altre coparticip, menys diligent o pitjor assessorat, encara que pugui no ser responsable o ser-ho en grau menor.

VIII.-CONSIDERANT: Que amb els raonaments i arguments que antecedeixen s'ha d'entendre suficientment explicat i aclarit el problema plantejat pel recurrent, problema, com s'ha vist, d'indubtable significació i transcendència teòrica i pràctica, encara que manqui d'influència directa en la decisió del present recurs en el que únicament pot prendre's com a explicació col·lateral que no fonamenta la decisió, donada l'evident procedència, per raons materials o de fons, del sobreseïment acordat, amb la conseqüència corresponent en ordre a la imposició de les costes processals corresponents al present recurs.

Per últim, la sentència d'aquesta Sala de 23 de desembre de 1.999 invocada i parcialment transcrita en el recurs, per res és d'aplicació a la qüestió ara plantejada, ja que és refereix a si en el procés penal andorrà els titulars de l'acció penal tenen poder per a disposar d'ella o si aquesta titularitat, en els delictes de persecució oficial, és només un poder d'exercici però no de disposició, qüestió també de gran significació teòrica i pràctica que aquesta Sala ha resolt reconeixent com a característica de l'acció penal en el procés andorrà la de la seva irretractabilitat o indisponibilitat pels seus titulars una vegada exercitada definitivament (salvat que

la legislació pugui establir supòsits delictius sotmesos al denominat principi d'oportunitat legalment reglat).

Tampoc té fonament invocar l'aute d'aquesta Sala de 3 de setembre de 2001, 30/01, dictat en el Rotlle 21/01 de la causa 28-1/99, perquè si bé es plantejava un supòsit similar, en aquell cas la resolució es fonamentà en una qüestió prèvia (Considerants I,II, i III), sense que existeixi amb la present la més mínima contradicció.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- No donar lloc al recurs d'apel·lació interposat pel processat Marcel P.P. i per la Companyia d'Assegurances "WINTERTHUR", S.A. contra L'aute dictat pel M.I. Tribunal de Corts en 3 d'octubre de 2001 en la causa 179-4/00.

2.- Confirmar el sobreseïment de la causa en el que es refereix al coprocessat Francesc E.I. i la inhibició del Tribunal a favor de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle per a jutjar sobre els fets en quant puguin ser constitutius d'una contravenció penal respecte del processat recurrent Marcel P.P.

3.- Imposar les costes del recurs al recurrent.

4.- Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així ho acorden, manen i signen els Magistrats de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.